

אכתה דוק פירות



אנשים הרוצים להתכתב, גם בין בני גילים גבוהים יותר? האם ימצאו בין קוראי מדור רך כאלה אשר ירצו להתכתב עמי? אני בת 33 ורוצה להתכתב עם אנשים בגיל 33-38, על כל נושא אשר יעלה על הדעת.

על טעם וריח

מכתב מן הסוג שאני אוהבת לשנות (1254/4):

"האמיני לי שבעצמי אינני יודעת מדוע אני כותבת מכתב זה. פשוט מין דחף פנימי שאין מעצור ממנו. דחיפה שנו"

נערת השבוע



שיר עברי בקע מהפטי פון (הגשר הקטן), בית'קפה ליד כנסיית נוטרדאם בפאריס. הקול הגברי שהשתתר מאחורי השיר היה קולה של מרים (מיקי) מריאל, שעד לפני קצת למעלה משנה היתה חלק בלתי נפרד מהנוף הכסיתי, ואשר היתה ידועה יותר כאחותה הצעירה של השחקנית אלישבע מיכאלי.

השבוע שוב נשמע קולה של מיקי. הפעם לא בפאריס אלא במועדון לילה חדש, שזה עתה נפתח ביפו. הפעם היתה מיקי עצובה במקצת. "הקהל אינו יודע כיצד לבלוע אותי", אמרה. "אשה בעלת קול כשלי היא תופעה די נדירה באירופה. אבל כאן... כאן אני קצת חוששת. מיקי אינה מתיימרת להיות זמרת גדולה. היא שרה מפני שהיא אוהבת לשיר, ומפני שמפעם לפעם — צריך גם לאלול. נורבית שיריה עצובים. העצבות — לגבי דידה — היא ביטוי נאמן לשמחה, להנאה... ואם הקהל לא יאהב אותי — אפס! לשיר. או, אחזור אולי לגשר הקטן בפאריס..."

תולדת הבניה, המסירה מהאכזבות את מעטה המרירות ומשאירה בקר את התוך, שהוא הידיעה העמוקה שהדברים לא יכלו לקרות אחרת.

שיריה: 1. אין פלא שבמצב כזה הכל מתפרק. 2. שיריה: 2. שיריה: 2. שיריה: 2.

אשה: הוא מלטף את ברכה מתחת לשולחן והיא אפילו לא מתביישת.

קשיש: הבושה היא תולדת התמימות, שאינה יודעת עדיין את סוד הפשטה.

אשה: אין שום פשרה עם הפריצות.

קשיש: אין דבר שאני מתעב יותר מהפריצות. הפריצות פותחת פתח להפקרות.

אשה: נכון מאוד. הלילה חלמתי חלום מוזר.

שיריה: 1. אשה: הה, לאדוני יש באמת חוש הומור!

קשיש: אינני יודע, אומרים כך.

אשה: אדוני נשוי?

קשיש: עדיין לא מצאתי את האשה האידיאלית.

אשה: ומהי האשה האידיאלית?

שיריה: 2. אשה: הה, היא איזו מתאמה אורייגנילית!

שיריה: 1. אשה: זה כל כך עדין מצידך!

קשיש: אי אפשר להאשים את הפרפרים אם הם נמשכים אל פרח יפה.

שיריה: 2. אשה: אני לא הייתי משהו שני דברים כאלה.

קשיש: כל השואה בנויה על ההנחה שההווה או הניגוד בין שתי תופעות מקורות עשויה להצביע על תופעה שלישית ולהגדיר את כוונת ההנחה כהשלשלת יחסית מהמקרה הנצטר על ידי צירוף זה, אך אותה הנחה אינה מביאה בחשבון את האפשרות שתופעות אלה כבר שייכות בדיוק למערכות סגורות שאינן יודעים את טיבן ומהותן, ולכן מבחינה עקרונית אין כאן מקום להשואה, אם כי נכון שהחיים אינם בנויים על עקרונות, אלא על פשרות בין נקודות דמוניות, והפשרות אינן יוצרות בהכרח את הדרך הקצרה והישרה לפי הגיאומטריה האוקלידית.

אשה: נכון, אבל לא תמיד הגיאומטריה היא הקובעת.

קשיש: מה שקובע זה הכח.

אשה: אדוני דוגל בכח?

בעת כתוצאה מנסיונות מרים בעבר, ושוב האשלייה שאולי בכל זאת לא הכל כה נורא, ויתכן שיש משהו טוב בכל זאת.

"...הגני חילת אישם בארץ. בת 18½ הנלחמת יום יום בבדידות. לא אתחיל לתאר את עצמי, כי זה חדאי יהיה לשוא. הכל יחסי ועל טעם וריח אין להתחכב. בכל אופן, לא נולדתי על הירח ועוד אף אחד לא חשב אותי בטעות לציטה. אני משערת שיש לי שכל אך לא ארבה עליו את הדיבור, כי אחרים עלולים לטעות שאין לי כלל מצרך כזה. או לא איכפת לי אם לא אקבל תמונה במכתב הראשון, ולא אקשקש על זה שאין לי דם וכר. העיקר שיהיה לו מספיק דם לכתוב אלי, ולמען השם, חוש הומור."

פשוט דני

יש לי הכביד אם לא העונג להציג בפניכן את דני (1254/5). דני הוא דמות מתוך ספר שעדיין לא נכתב, ואינו ראוי, לדעתי, לרחמי בת אנוש. אולם כדי לספק במקצת את "יצר הדעת" — שמאז מיהם של אדם וחוה הוא היצר הפעיל ביותר אצל המין החלש — הוא נאט בטובו לתאר את עצמו. ובכן... "האני יודע" שלי ניקרא בתעודת הזהוי שלי בשם דן ב.

"פשוט דני! מידות גופי? ובכן! לא! טעיתם! אינני גבוה אבל לא נמוך, כך שאני יכול בקלות לעבור דרך כל דלת. רחב? לא! בשום פנים ואופן לא, כיוון שאני עובד בחוף שות רבה מדי באחרי הסמך שבני האדם יוצרים סביבם. פרצוף? אינני יודע אם לי, בכל אופן אני מתבונן היטב באלה המביטים בי, מפעיל את דמויני (הו, את הדבר הזה קבלתי ממש בחינם), ואו, אני חושב את עצמי למשהו. שאר תכונותי הן רבות מאוד. ובכן: אינני יודע לרקוד ומבן שלא לשיר. נוסף לזאת אני מוגבל מאוד במדליות וזקוק באופן דחוף לכמה מדליות של ספורטאז'."

מכאן תבינו, כי מכלול תכונותיו של דני הן אפס. אבל רגע, רגע, אל לכן לזלזל באפסים. כי את הדבר החשוב ביותר, דני החסיר, זהו חוש הביקורת שלו, הפועל לגבי כולם וביחוד לאהקום (כן, האהקום שבאפס).

וכאן, סוף-סוף, נגיש ל"דרישות". ראשית הוא מעוניין בנערה ולא בקדושה. ושנית, הוא כולם מלבדו. נערה שתאמר לו: "דני, החיים משעממים" ותוכיח לו את ההיפך. רצוי מאוד שתהיה מיואשת מהכל ומכולם, אבל תדע להתפעל מניף יפה. רצויה נערה בלונדית עם עיניים ירוקות שתדע להעריך — או להעמיד במקומו — את האפס הנ"ל, ולבסוף, עוד פרט קטן. דני הוא בן 16½, אבל לא חשוב. הוא מרגיש כמו אבא שלו.

אשה בבלש פרסי: "אני רוצה שיעקבו אחר בעלי ויידתו יומם ולילה, וימסרו לי דו"ח מלא על מה שהיא רואה בו."

קצר וקולע

(1254/9) מקשקים בדואט, שמוטב קצר וקולע. או הם אימרים בנשימה אחת שהם מעוניינים להתכתב על אתם יודעים מה, ושהם אוהבים את הים, טיולים ולילות ירח. אתן לא?

צעיר: רק יד חזקה יכולה להשליט סדר בתוהו ובוהו הזה. כל הזקנים האלה כבר יוצאים לי מהאף. הגיעה השעה להזרים קצת דם חדש.

שיריה: 1. אשה: הו, לא, לא כאן, אנשים מסתכלים!

שיריה: 2. אשה: (לצעיר) הה, לאדוני יש באמת חוש הומור!

(הצעיר מלטף את ברכה מתחת לשולחן)

שיריה: 1. אשה: לא, לא, לא הערב.

שיריה: 2. צעיר: כמובן שהיום יום רביעי! אני יודע, מפני שאתמול הוצאתי את המכ ניש שלי מהגרד!

שיריה: 1. אשה: מה עם המלצר? מדוע הוא לא בא?

שיריה: 2. צעיר: הוא מת מות גיבורים.

קשיש: כן, הוא היה כל כך צעיר.

אשה: כאילו רק אתמול.

קשיש: בכוונה אבדה לאומה אחת התקפת הגדולות. (שני לובשי השחורים מתירים את הצעיר ומוציאים אותו דרך הדלת שבקרי)

צעיר: זה קרה כאילו אתמול, ומאז אני נאלץ לדאוג לאמי הזקנה ולפרנס את המשפחה. אבל אינני מתורט.

אשה: אל לך להתבייש. כשאני נזכרת שיכולתי היום להיות בעלת תואר אצולה, אילו הסכמתי לחתור על כבודי.

קשיש: על ידי היותי ר על תואר האצולה, גברתי, רכשתי לך תואר אצולה אמיתי.

שיריה: 1. אשה: או, הנה המלצר, סוף סוף!

(מפיע המלצר, נושא מגש ועליו ראש. הוא צועד לאט, נוגש אל שולחן 1)

אשה: מה זה? לא הומנתי ראש!

קשיש: גם אני לא הומנתי ראש, זוהי טעות! (מלצר נוגש אל שולחן 2)

אשה: חוצפה שכזאת! בכלל לא הומנתי ראש!

קשיש: גם אני לא! ואני רוצה להעיר לך שבכלל השרות כאן אינו עומד על הגובה!

מלצר: (במבוכה) או מה זה? מי הומין כאן ראש? מ ס ר

מאורע בעל חשיבות יוצאת מהכלל עומד להתרחש השבוע בתל-אביב. רחוק חדש מגיע העירה. שמו: ברוך פקלמן. מר פקלמן הצליח, לדבריו, לסיים ארבע שנות סכנון, מבלי להילכד ברשת ציידות הבעלים, והוא מכריז:

"אני (הרחק) בחור תמיר ובהיר שיער, החלטתי לשים קץ לבדידותי המזהירה, ואני מפרסם קול קורא לרוחקית תל-אביב: הגני אליכן בנות! התקלונני!"

תאמרו מה שתאמרו, לבחור הזה יש דם.

קצת שנה, הרבה לב

(1254/1) הוא בן 21, רוצה, זה טבעי, להכיר בחורה שהטבע חנן אותה בקצת שכל ובהרבה לב. כתמורה הוא מבטיח את חברתו — הנעימה, אני בטוחה — והרבה הרבה עניין.

אם גם רוצה לדעת מיהו? ובכן, הוא חייל לשעבר, סטרי דנט בעתיד אשר יודע, בין היתר, ללחוש דברים מתוקים לאוזנה הקטנה של נערה מקסימה. כאשר ואם תימצא, כמובן.

יצור ישראלי סימפטי

מיס מ. מ. באה להיכח את הקשרים הקוסמופוליטיים שלנו. כן, מכתב מן הגולה. על ניר לבן כשגל ובכתב יד נקי ומסודר כותבת (1254/2): "הגני ישראלית השווה עתה בלונדון. נמאס לי לשבת כאן במשבר נפשי שכזה ולהתגעגע הביתה. החלטתי לפנות אלייך, בתקווה למצוא את אותו אחד שירצה להשיב למכתבי."

ואותו אחד, משמע: "...חברמיך, כמו שהחברה אומרים. אי, לפחות יצור ישראלי סימפטי ונחמד, ואולי כזה החושב לבקר בעתיד הקרוב בלונדון." — קוניס?

"אשתי", אומר אחד, "יכולה לדבר שעות על נושא מסוים." "ואשתי", אומר השני, "יכולה לדבר שעות גם בלי נושא מסוים."

העורב הא מאוחר

ועכשיו, משהו רציני (1254/3): "בכל פעם כאשר אני קוראת את מדורך, אני מתפלאת ושואלת את עצמי למה פונים אלייך רק צעירים? האין

(המשך מעמוד 17)

אשה: כאילו אתמול. (בוכה)

צעיר: אינני יכול לשכוח את הרגע. כולנו חכינו לו, אבל המוס לא הגיע. ארוכתו חיתכה בשדה התעופה עם זר פרחים ביד. ככה זה.

אשה: זה איים. אני יכולה לתאר לעצמי איך זה יכול להשפיע על אשה.

קשיש: כמובן.

אשה: גם אני נפלתי קרבן למוזמה כזאת. יום אחד הוא נעלם והשאיר אחריו מכתב, וזה הכל.

קשיש: כן כן, בסופו של דבר מגיעים כולנו לנקודת המוצא.

אשה: זהו גורלה של אשה.

קשיש: תמיד קיים הקשר בין הדברים.

אשה: תודה, אדוני באמת חביב.

קשיש: כלל וכלל לא. אני פשוט משתדל להבין.

צעיר: אני מקהה שתסלחו לי, אני צריך עכשיו לבצע את המספר שלי.

אשה: תודה רבה.

(מצד ימין נכנסים שני לובשי השחורים. הם מתקרבים לשולחן 1, תופסים את הצעיר בזרועותיו וגוררים אותו אל הקיר הלבן שבצד שמאל. הצעיר מחייך בפנים מעוותים. השיחה קולחת בשני השולחנות באין מפריע. שני לובשי השחורים מעמידים את הצעיר וגבו אל הקהל, קורעים מעליו את חולצתו, הוא נשאר עירום בחלק גופו העליון. הם קושרים את פרקי ידיו אל שני ווים הקבועים בקיר. אחר כך הם מתחילים להצליף על גבו של הצעיר, בקצב אוטומטי, אחת לחמש שניות. מדי דקה הם מתירים אותו, מציגים לו שאלה, הוא מניד בראשו לשליה, הם כובלים אותו שוב וממשיכים להצליף, עד סוף המחזה).

שיריה: 2. אשה: היא נראית כל כך זולה ווולגרית.

קשיש: בכלל החבורה לא סימפטיה.

אשה: והגבר זקן ממנה לפחות בעשרים שנה.

צעיר: בטח יש לו כסף.

קשיש: אני לא חושב שהוא כל כך זקן. היא נראית מבוגרת ממנו בהרבה.

צעיר: בעצם היא לא כל כך רעה. יש משהו בנשים בגיל הזה.

אשה: לפעמים, ללא כל סיבה, נעשים לפתע עצובים.

קשיש: (מלטף את ברכה מתחת לשולחן) העצב הוא